

Η ανάσταση του Χριστού ως βίωμα ελπίδας για τον σύγχρονο άνθρωπο

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων, ὥρα 22:27, εἶδαμε αἰσθητὰ στὴν κορυφὴ τοῦ Ἰθωνος τὸ ἀσέληνο καὶ ζοφῶδες σκότος νὰ τὸ διαδέχεται ἡ πάμφωτη ἐαρινὴ πανσέληνος-ἰσημερία, δίπλα καὶ λίγο πάνω ἀπὸ τὸ βουνό. Αὐτὴ μᾶς ἀνήγγειλε ὅτι σὲ μία ἐβδομάδα, δηλ. τὴν ἐπόμενη Κυριακὴ, θὰ ἀνατεῖλῃ ἀπὸ τὸν τάφο τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἑσταυρωμένου καὶ Ἀναστημένου.

- Του Γέροντα Ελισαίου (Καθηγούμενος Ι.Μ. Σίμωνος Πέτρας)

Καὶ ἐπὶκαιρὰ μᾶς θύμισε ὅτι ἡ Α΄ Οἰκουμένηκὴ Σύνοδος ὥρισε μὲ αὐτὴν τὴν εἰκόνα τὸν ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα: τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν ἑαρινὴ ἰσημερία. Τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ μᾶς καλεῖ, λοιπόν, νὰ ἀνάψουμε καὶ τὸ αἰσθητὸ φῶς, καὶ τὸ ἐσωτερικὸ φῶς τῆς ψυχῆς, γιὰ νὰ πληρωθοῦμε ἀπὸ τὸ ἀνέσπερο φῶς, καὶ νὰ τὸ φανερώσουμε παντοῦ — ἐντός μας, γύρω μας, ἐγγὺς καὶ μακριά.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα ἱστορικὸ γεγονὸς ἢ μία ἐτήσια ἑορταστικὴ ἀνάμνηση. Εἶναι ἓνα βίωμα ζωῆς, ἐλπίδας καὶ ὑπέρβασης, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀγγίξει βαθιὰ τὴν καρδιὰ τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου — τοῦ ἀνθρώπου τῆς μοναξιᾶς, τῆς ὑπαρξιακῆς κόπωσης, τῆς ἀνασφάλειας καὶ τῆς ἀβεβαιότητος. Εἶναι συνεχὲς παρόν, θεραπευτικὴ δύναμη, πρόσκληση ζωῆς.

Ἡ Ἀνάσταση δὲν ἀναιρεῖ τὸν πόνο, ἀλλὰ τὸν διαπερνᾷ μὲ φῶς. Δὲν ὑπόσχεται ἀπόδραση, ἀλλὰ μεταμόρφωση. Ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ θανάτου δὲν εἶναι μόνο μεταφυσικὴ· εἶναι καὶ ὑπαρξιακὴ. Δείχνει ὅτι κανένας πόνος, καμία ἐσωτερικὴ ἐρήμωση, κανένας «θάνατος τῆς σχέσης» δὲν εἶναι τελικὸς.

Ὁ Ἀναστημένος Χριστὸς ἀνήκει σὲ ὅλους. Ἐμφανίζεται πρῶτα στους πληγωμένους καὶ ἀπογοητευμένους — τὴ Μαγδαληνὴ, τοὺς Μαθητὲς τῆς Ἑμμαοῦς, τὸν Θωμᾶ ποὺ ζητᾷ ἀπόδειξη. Στους ἀνθρώπους ποὺ ἔμειναν μόνοι. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἐλπίδα: ὅτι δὲν εἴμαστε μόνοι. Ὅτι κάποιος ζεῖ γιὰ ἐμᾶς. Ἡ Ἀνάσταση ἀνήκει σὲ ὅλους: στους πιστοὺς καὶ μὴ, τοὺς δυνατοὺς καὶ τοὺς πληγωμένους, τοὺς πρῶτους καὶ τοὺς τελευταίους. Καὶ «τὸν τελευταῖον ἔλεεῖ καὶ τὸν πρῶτο θεραπεύει.» Ἡ Ἀνάσταση δὲν ὑπόσχεται ζωὴ χωρὶς μοναξιά· ὑπόσχεται Θεὸ μέσα στὴ μοναξιά. Εἶναι δῶρο καὶ κλῆση ταυτόχρονα.

Ἡ πρώτη λέξη τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ πρὸς τοὺς Μαθητὲς Του ἦταν: “Εἰρήνη ὑμῖν.” Ὅχι ὡς εὐχὴ ἀπλῶς, ἀλλὰ ὡς δυναμικὴ παρουσία ποὺ θεραπεύει τὸ ἄγχος, τὴν ταραχὴ, τὸν φόβο. Ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἀποφυγὴ τῶν προβλημάτων, ἀλλὰ ζωντανὴ σχέση μὲ τὸν Ζωντανὸ Θεὸ μέσα σὲ αὐτά. Καὶ ἡ χαρά; Δὲν εἶναι ψυχολογικὴ εὐφορία. Εἶναι καρπὸς τῆς Ἀναστάσεως: “Καὶ ἐχάρησαν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον.”

Ὅποιος ὑπηρετήσε μὲ ταπεινότητα — στὸ σπίτι, στὴν ἐργασία, στὴν κοινωνία — εἶναι καλεσμένος στὴ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ ἐλπίδα δὲν εἶναι μόνο γιὰ τοὺς «δυνατοὺς», ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς ἀπλοὺς, τοὺς κουρασμένους, τοὺς ἀφανεῖς. Ἡ χάρις τῆς Ἀναστάσεως δὲν ἔχει χρονικοὺς ἢ χωρικοὺς περιορισμοὺς ἢ προϋποθέσεις. Δὲν εἶναι γιὰ τοὺς «ἐκλεκτοὺς». Εἶναι γιὰ ὅλους, καὶ τὸν καθένα ξεχωριστά — ἀκόμη καὶ γιὰ ὅσους νιώθουν ὅτι ἄργησαν νὰ πιστέψουν, νὰ ἀλλάξουν, νὰ μετανοήσουν.

Στὴν Ἀνάσταση, στὴ χάρις της, βρίσκει ἀπάντηση ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐνοχῆς, τῆς καθυστερήσεως, τῆς καταθλίψεως.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, κουρασμένος ἀπὸ πληροφορίες καὶ ἔνταση, χρειάζεται λιγότερες λογικὲς ἀπαντήσεις καὶ περισσότερη παρουσία. Ἡ Ἀνάσταση εἶναι ἡ παρουσία μέσα μας, παρὰ τὶς ἐξωτερικὲς δύσκολες συνθήκες.

Ὁ Χριστὸς ἀνασταίνεται καὶ δὲν τιμωρεῖ τοὺς προδότες, τοὺς ἀρνητὲς, τοὺς σταυρωτὲς Του. Τοὺς πλησιάζει μὲ τρυφερότητα καὶ τοὺς συγχωρεῖ. Δὲν τοὺς τιμωρεῖ γιὰ τὴν ἐγκατάλειψή Του. Ἀντίθετα, τοὺς ἀγαπᾷ, τοὺς ἀγκαλιάζει, τοὺς ἀναθέτει ἀποστολή. Ἡ Ἀνάσταση, λοιπόν, εἶναι τὸ κάλεσμα νὰ συγχωροῦμε, νὰ ἀγαπᾶμε, νὰ μεταμορφώνουμε τὶς πληγὲς μας σὲ σχέση καὶ διακονία. Εἶναι ἡ τελικὴ νίκη τῆς ἀγάπης ἐπὶ τῆς κακίας.

Ἡ Ἀνάσταση δὲν εἶναι ἀπόδραση ἀπὸ τὴ ζωὴ, ἀλλὰ καθοδηγὸς στὸν ἀγῶνα της. Ὁ ἄνθρωπος δὲν καλεῖται νὰ ἀρνηθεῖ τὸν πόνο, ἀλλὰ νὰ τὸν διαπεράσει μὲ πίστι. Ἡ Ἀνάσταση μᾶς καλεῖ νὰ σταθοῦμε ὀρθιοί, νὰ μαρτυροῦμε τὸ φῶς ἀκόμη καὶ μέσα στὸ σκοτάδι, νὰ παλέψουμε γιὰ τὸ δίκαιο, τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἐλπίδα — ὄχι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν πλησίον.

«Μηδεὶς ὀδυρέσθω πταίσματα», λέει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος· «συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλεν».

Δὲν ἔχεις τελειώσει — τώρα ἀρχίζεις. Ἡ Ἀνάσταση εἶναι τὸ τέλος τοῦ φόβου. Εἶναι τὸ νόημα κάθε πράξεως. Ἡ ἀπελπισία σήμερα γεννιέται ἀπὸ τὴν αἴσθηση ὅτι «τίποτα δὲν ἀλλάζει». Ὁ ἅγιος Χρυσόστομος ἀπαντᾷ:

«Οὐδεὶς φοβείσθω θάνατον· ἡλευθέρωσεν ἡμᾶς τοῦ Σωτῆρος θάνατος».

Τὰ λάθη, ἡ ἥττα, ἡ ἀδικία, τὸ σκοτάδι, ἡ ἀπόγνωση, δὲν ἔχουν τὴν τελευταία λέξη. Ἡ τελευταία λέξη ἀνήκει στὴ ζωὴ. Καὶ ἡ ζωὴ εἶναι θεραπευτικὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ παλεύει μὲ τὴν ἐσωτερικὴ του αὐτοεἰκόνα καὶ τὶς τύψεις. Εἶναι ἀνατρεπτικὸ γιὰ τὸν ψυχισμὸ τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, ποὺ διαρκῶς ἀξιολογεῖται, συγκρίνεται, αἰσθάνεται λίγος.

Ἡ Ἀνάσταση εἶναι πάντοτε ἡ πιὸ δυνατὴ.

Τέλος, ἡ Ἀνάσταση εἶναι κοσμικὸ γεγονός ποὺ δὲν ἀφορᾷ μόνο τὴ γῆ, ἀλλὰ καὶ τὸν ὁρατὸ καὶ ἀόρατο κόσμον. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀποκτᾷ ἐσχατολογικὴ διάσταση. Γίνεται ἡ αἰώνια χαρὰ ποὺ θραύει τὰ σύνορα τοῦ χρόνου καὶ τῆς φθορᾶς. Τίποτε πλέον δὲν εἶναι μάταιο — οὔτε οἱ κόποι, οὔτε οἱ θυσίες, οὔτε οἱ προσευχές, οὔτε οἱ πόνοι, οὔτε οἱ θλίψεις.

Προπαντός, δὲν εἶναι μάταιη ἡ πίστι στὴ νίκη κατὰ τοῦ θανάτου. Ὁ θάνατος δὲν εἶναι πλέον τὸ ἀπόλυτο τέλος. Εἶναι πέρασμα· εἶναι Πάσχα. Γι' αὐτὸ στεκόμαστε ὀρθιοὶ καὶ θαρραλέοι μπροστὰ στὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα «τέλη» τῆς ζωῆς μας.

Τελικῶς, ἡ Ἀνάσταση εἶναι ἡ ὑπενθύμιση ὅτι τὴν τελικὴ ἀπόφαση δὲν τὴν ἔχει οὔτε ἡ ἀποτυχία, οὔτε ἡ μοναξιά, οὔτε ἡ θλίψη καὶ ἡ κατάθλιψη, οὔτε ὁ θάνατος. Τὴν ἔχει ἡ ζωὴ· ἡ κοινωνία καὶ οἱ σχέσεις, ἡ κοινότητα, ἡ συγχώρηση, ἡ χαρά, τὸ φῶς, ἡ «προσμονή» τῆς προσωπικῆς Πεντηκοστῆς.

Ἡ Ἀνάσταση εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός – μέσα σου, δίπλα σου, γιὰ σένα.

Ἕνας ποιητῆς λέει:

Ὅ,τι κι ἂν κουβαλᾷς,

ὅσο χαμηλὰ κι ἂν νιώθεις πῶς βρίσκεσαι,

μὴν ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τὴν ἐλπίδα.

Ἡ Ἀνάσταση εἶναι ἤδη ἐδῶ.

Ὁ Ἀναστημένος Κύριος σοῦ μιλά μὲ λόγια εἰρήνης, χαρᾶς, συγχωρήσεως, κλήσεως, προσκλήσεως, ἀγάπης, φωτός, «ἄλλης βιοτῆς», τῆς αἰωνίου.

Ὁ γέροντας Αἰμιλιανὸς μᾶς δείχνει τὸν δρόμο, τὴν τέχνη πῶς μποροῦμε νὰ προσλάβουμε τὴν Ἀνάσταση:

«Ὅχι μὲ προσπάθεια “τελειότητος”, ἀλλὰ μὲ ἐμπιστοσύνη ὅτι ἀκόμη καὶ τὸ βρώμικο στόμα, τὰ βρεγμένα χέρια, ἡ κούραση καὶ ἡ κατάθλιψή σου μποροῦν νὰ θυσιαστοῦν ἀπὸ τὸν Χριστὸ στὸν Πατέρα.

Ὅχι μὲ θεωρίες περὶ Θεοῦ, ἀλλὰ μὲ τό βίωμα τῆς κρυμμένης παρουσίας Του μέσα στὴν καρδιά — ὡς βέλος, ὡς σπαθί, ὡς φῶς προεωσφόρου.»

Καλὸ καὶ εὐφρόσυνο Ἅγιο Πάσχα!!!

Πηγή: pemptousia.gr